Мав один чоловік двох дочок. Коли вони стали на порі — віддав їх заміж — одну за городника, другу за гончаря.

Якось у неділю батько надумався:

— Піду-но навідаю дочок. Вже давно їх не бачив, вже скучив за ними.

Подався спершу до старшої, що була за городником.

— День добрий, доню!

— Прошу ласкаво, татуню,— зраділа дочка.— Я теж знудьгувалась за тобою, але стільки маю роботи, що ніколи вибратися.

— Як тобі живеться, доню? — питає батько.

— Добре, татку. Оце посадили капусту, селеру та й чекаємо дощу. Земля суха-сухісінька, а на небі ні хмаринки. Біда та й годі!

— Може, скоро піде дощ, доню.

— Якби-то! Тоді б наша городина пішла вгору. Ми б вторгували за неї чималі гроші. Молися, татку, щоб пішов дощ.

Батько посидів ще трохи, а потім зібрався йти.

— Навідаюся до твоєї сестри,— каже.

— Жаль, татку, що не можу піти з тобою. Треба варити вечерю.

Батько попрощався й пішов. Незабаром дістався господи молодшої дочки — гончарихи.

Побачила дочка батька й дуже зраділа: обняла, поцілувала й запросила погостювати кілька день.

— Ну, як ся маєш? — питає батько.— Як господарство?

— Дякувати богові, добре. Ціла купа горщиків та цегли надворі сушиться. Коли б тільки дощу не було, а то порозкисають на глину. Нам зараз треба спеки.

— Та погода ж наче гарна, доню.

— Так, але на заході з'являються хмарки, піде дощ.

— О, таж вони маленькі, з них не буде дощу.

— Хоч би днів два ще постояло на годині; тоді б ми взяли за горщики добрі гроші. Молися, татку, щоб дощ не пішов.

Батько похилив голову.

— Ой доню, доню, а сестрі твоїй потрібен дощ. То я вже й сам не знаю, чого дужче хочу: дощу чи спеки. Хоч би скільки молився — все одно обом вам не догоджу. В однієї буде радість, а в другої — сльози. І повір мені, доню — таке трапляється не тільки з нами, але й з іншими на цьому світі.